V životě už jsem viděl několik životopisných filmů, vesměs amerických, kde se ze zpěvačky nebo zpěváka stala přes noc velká countrystar, nebo alespoň osobnost všeobecně známá. Americkej sen, říkal jsem si vždycky. A ejhle! Kdesi v Jihlavském kraji žije mladičká písničkářka, která se už ve svých osmnácti letech stala držitelkou porty, prestižního Zlatého klíče (coby objev roku 2000) a hodinu po našem rozhovoru také držitelkou keramického krtečka ze Zahrady 2001. V kapse má tedy v tuto chvíli prakticky tři nejdůležitější trofeje, které se na české folkové scéně dají získat. Přesto je Žofka neuvěřitelně skromná a milá holka a o její bezprostřednosti zlé jazyky tvrdí, že snad ani nemůže být upřímná. Já jí ale její upřímnost naprosto věřím a vím, že nejsem zdaleka sám. Se Žofií jsme zasedli do trávy na náměstí hned po jejím zahradně-soutěžním vystoupení v Náměšti na Hané a příjemným povídáním si krátili čekání na výsledky diváckého hlasování.

Žofko, pověz mi, jak a kdy tě napadlo vzít do ruky kytaru?

To jsem byla na táboře a hrozně jsem záviděla děckám, co uměly hrát, protože já jsem nebyla schopná vůbec ničeho. Tak jsem si řekla, že se naučím na kytaru. Jedna holka mi tam tvrdila, že už jsem na to stará, ale já se stejně naučila. Tedy v mezích možností.

V které to bylo asi třídě?

V pátý. A o rok pozdějc jsem tu kytaru dostala.

Souviselo to hned nějak s autorskou tvorbou?

Když jsem dostala kytaru, tak jsem vůbec neznala akordy. Takže jsem se tři naučila a hned první den jsem složila první písničku.

Jak jsi získala takový ty první informace jako jak hrát akordy a jak naladit kytaru?

Prvně to bylo ze zpěvníků, tam jsou vždycky vzadu takový ty tabulky. A pak jsem chodila tři roky do lidovky. Tak tam.

Co tě nejvíc ovlivnilo k tomu, že děláš právě muziku? Mohla jsi třeba skákat o tyči nebo závodně tancovat, nebo být modelkou...

K tomu tak nějak došlo. Já jsem nejdřív sedm let dělala gymnastiku, pak jsem sedm let tancovala, mezitím jsem čtyři roky závodně plavala a teďka to nějak dospělo k tý hudbě. Já jsem vždycky něco dělala víc, pak jsem si našla něco novýho, dělala jsem zase to a teď jsem u tý hudby a doufám, že už u ní zůstanu, protože mi to dělá strašně dobře.

A děláš něco z toho ještě teď kontinuálně s muzikou?

Moc ne. Občas si ráda zajdu někam zatancovat, ale moc to nestíhám.

Za mých školních let milovaly všechny holky Hložka s Kotvaldem, pak Horňáka, pak Dalibora Jandu, měla jsi taky nějaké takové období?

Jo měla (velkej smích). To mi bylo tak dvanáct třináct. East 17. To jsem měla pocit, že si musím koupit Bravo nebo tak, protože tam to všude cpali. Naštěstí to ale netrvalo dlouho. Dneska už se tomu směju.

Teď bydlíš v Jihlavě. To je i tvé rodiště?

Jo jo.

A spokojena?

Mě vyhovuje, že - my bydlíme na kraji města - můžu kdykoliv vypadnout ven, takže věčně někde lítám. Ale radši bych potom na školu do Brna, to mě láká. Hlavně tím, že tam znám spoustu lidí a že to tam žije. Že to tam není ani tak moc komerční jako je Praha.

V současný době ještě studuješ střední školu?

Teď jsem skončila třeťák na gymplu.

Jaké jsou tvé další plány v tomto ohledu, tedy ve vzdělávání?

Já nevím, jestli mi to vyjde, ale ráda bych něco humanitního. Ono se tam hlásí hrozně moc lidí, já bych chtěla zkusit psychologii, ale ono to bude těžký.

Neplánuješ profesionální kariéru podobně jako to udělala Eva Henychová?

To se dá plánovat? Já nevím, jestli je možný si říct, že se hudbou uživím. To je děsně nerealistický a já myslím, že musím uvažovat trošku tak, jako by to nevyšlo. Já bych samozřejmě v koutku duše chtěla, aby to tak bylo, ale chtěla bych mít školu a mít kam se případně vrátit.

Mimochodem, když jsem zmínil Evu Henychovou, znáte se nějak osobně?

Osobně ne, já jsem jí jen párkrát slyšela.

Co si o ní myslíš?

Je to osobnost. Je originální.

Máš nějaký názor na to, jak to ta Eva dělá, že nejde přes velký festivaly, ale vydala se cestou těch malinkých klubů a kulturních sálečků?

Klobouk dolů.

Jaké máš oblíbence mezi současnými písničkáři nebo kapelami?

Je jich strašně moc. Třeba v písničkářích je spousta lidí strašně zajímavejch. Protože jsou to osobnosti a každá ta osobnost má svý obecenstvo a je hezký se podívat na to, jak oni to vidí. To se mi hrozně líbí. Tak například Ivoš Cicvárek, s tím jsem si hrozně přála hrát, potom Matěj Rak, Šárka Burešová, Sestry Steinovy, Marcel Kříž, Martina Trchová. To jsou velký osobnosti. Z kapel třeba Krajíček a Král, Cymbelín, Pavla Milcová, Ta Jana z Velký ohrady, Slávek Klecandr, Nick Cave...

Co tě baví třeba na tom Krajíčkovi s Králem?

To je něco tak úžasnýho, ty lidi to hrajou s takovou energií, že když tam přijdeš, tak se vyloženě bavíš, můžeš si to prožít, představit si, co chceš.

Inspiruješ se nějak tím,co hrajou ostatní, nebo se zuby nehty snažíš o originalitu v každém směru?

Já jsem o tom nepřemýšlela. Já si vždycky tak brnkám na kytaru, třeba hodinu dvě a pak z toho vždycky něco vyleze.

A když to rozšíříme i na to, jak ostatní komunikují s publikem, jak pracují ve skladbách s

emocemi, je někdo, kdo tě v tomhle směru oslovuje?

Tím svým přístupem třeba Pavla Milcová. Ona přijde na pódium a to je vyloženě takovej živel. Ona je strašně přirozená a mezi ní a tím Peterem to tak pěkně jiskří. Je to strašně profesionální a přitom úžasný, energický. Člověk si fakt u toho odpočine a může v tom tak plavat.

Kam chodíš pro nápady co se týče autorské tvorby?

Já vždycky text dělám, až když mám hotovou hudbu. Takže mě ta hudba k něčemu směruje nebo mi něco popisuje, a tak jde o to, jen ten pocit popsat.

A stane se ti, že chceš napsat o něčem konkrétním dopředu? Třeba tvůj song Sokyně...

To ale není podle skutečnosti, jak si všichni myslí! Mě to prostě jenom tak napadlo.

Na to, že jsi osmnáctiletá a ještě k tomu holka, hraješ poměrně slušně na kytaru. Chodíš někam?

Už druhej rok nikam nechodím. Ale zase tím, že teď už zase zkouším se svojí kapelou, tak kluci mě do toho tak nějak dostali. Asi před měsícem mě dokonce donutili začít hrát trsátkem.

Kytara je jediný nástroj, který ovládáš?

Bohužel. Já bych strašně chtěla hrát na klavír. Jestli se nedostanu na vejšku, tak se chci ten jeden rok učit.

Na zpěv chodíš? Máš nějaké zkušenosti ze sboru?

Já jsem zpívala ve sboru šest let, vystřídala jsem asi tři. Poslední dobou mě to nějak přestalo bavit, protože ta organizace tam nebyla nic moc a pak je to taky takový, že ten sbormistr má tu písničku nějak upravenou a já bych měla chuť to zazpívat po svým. Ne, že bych musela být vyloženě sólista, ale někde bych to oddirigovala úplně jinak. Takže teď chodím jenom k Daně Fučíkový na sólový zpěv.

A nenarážíš na podobný problémy s aranžováním i v tvý nový kapele?

Já složím písničku, donesu jí tam, kluci mi to zkritizujou a udělaj si k tomu svoje věci. Já to můžu ovlivnit když se mi tam něco nelíbí, nebo když mě něco napadne, ale to je málo kdy. Oni to dělají moc dobře.

Vím, že první nápad s vlastní kapelou už máš dávno za sebou. Tohle je druhý pokus. Jak to funguje? To jsou kluci z Jihlavy?

Jo, oni si mě našli. Je to strašně fajn. Mě je s nima moc dobře, je to samá sranda.

A jaký je obsazení?

Já - kytara a zpěv, Tomáš Honsa - kytara a Petr Vacek - baskytara. Petr dřív hrál s rockovou kapelou, takže to není takový to tum tum tum tum, ale má svoje cítění a je to v tom hrozně zajímavý.

Myslím, že všechny překvapil tvůj letošní zisk Zlatého klíče, nejvíc ale asi tebe. Jak to vidíš teď, s odstupem měsíce?

Já si stejně myslím, že to měl dostat někdo jinej. Já znám tolik dobrejch muzikantů...

Není to přehnaná skromnost?

Není...

Ale radost jsi měla...

No, to jo. Ty lidi v těch Pardubicích mě dostali, ty byli báječní. Kvůli tomu stálo za to tam jet.

Přineslo ti to něco (zájem producentů a pořadatelů, rádio, televize, závist ostatních)?

Já jsem si nevšimla.

No tak to všechno vypukne třeba teď, až dostaneš toho Krtečka.

Krtečka? Ježiš, nestraš!

Ve velkém světě folku jsi, můžu-li to tak říct, úplný kandrdas. Jak to na tebe celé působí? Je to přátelské, zajímavé nebo naopak konkurenční a nepříjemné prostředí?

Teď se mi to strašně líbí. Protože když jsem začínala, tak jsem se vždycky strašně styděla za všechno co říkám a dělám, nikoho jsem neznala a všichni byli strašně velký a dospělí. A teď, když jsem je poznala, tak jsem zjistila, že jsou to strašně fajn lidi a už kvůli tomu stojí za to na festivaly jezdit. A taky kvůli divákům a kvůli těm lidem, co tam potkám.

Co jiného tě ještě baví kromě muziky?

Baví mě občas vypadnout do přírody. Jenom si sednout, zavřít oči a nadechnout se, to je něco tak nádhernýho...

Máš internetové stránky?

Nemám.

A proč?

Mě to ani nenapadlo.

A co nahrávky?

Natočila jsem svoje demo, je tam jedenáct písniček a bylo hotový asi za hodinu. Potom jsem s klukama natočila dvě písničky, protože to chtěly nějaký rádia.

Už víš, kde budeš v srpnu a v září k vidění?

V srpnu hraju v Telči a v září je tam pátýho Malostranská beseda, kde budu jako host Devítky a v sobotu osmýho znova v Praze na Folkování pod komínem.

Co bys chtěla vzkázat čtenářům FOLKtimu?

Ať jim svítí sluníčko a ať prožijou v létě spoustu hezkých chvil.

A mě nezbývá, než se k tobě připojit a poděkovat ti za rozhovor.

P.S. Mimochodem, pro ty ostudy, kteří Žofku ještě neslyšeli, tu mám jeden návrh - zkuste si přeladit do rubriky Zpievanky tohoto čísla...